

הדגל שלי
הוא כחול ולבן

בסיס הסדנא: כיתה מעוצבת בצבעי כחול ולבן ודגלי ישראל.

מעגל חיצוני הבנוי משולחנות וכסאות מסודרים בצורת האות ח.

במרכז החדר מקום פנימי שטיח או כסאות לקבוצה של ארבעה תלמידים שמנהלים ביניהם דיון.

עצם הכניסה לחדר המקושט כחול לבן ומלא דגלי ישראל מרגש ומציף.

כדאי לפתוח בסבב קצר שבו התלמידים וגם המורה משתפים ברגשות ובמחשבות שזה מעורר. (במיוחד בזמנים של מתח בטחוני או לחילופין לקראת ימים לאומיים כיום העצמאות או ימי זכרון ממלכתיים. כמו כן חזק ומשמעותי בזמן מהלך שיעורים לקראת בחירת שרות)

בסיום הסבב נשמע בדרך כלל שהחדר מזכיר את יום
העצמאות.

כאן המקום לחדד כשם שחגים ומועדים במעגל השנה
מחדדים פנים דתיים רגשיים וערכיים שמלווים אותנו
כל השנה אבל נותנים דגש מיוחד כדי להטמיע פן זה כך
יום העצמאות מחזק את הלאומיות הסולידריות
ההכרה בגודל הנס והזכות של חיים במדינה יהודית
בארץ ישראל הרצון להרגיש חלק מדבר גודל ולבטא
זאת בהנפת הדגל ובהזדהות איתו כסמל.

תחושות וערכים אלו הן חלק מהזהות והקיום כל
השנה ובוודאי ראוי לדון בהם ולחדדם בכל עת (ובודאי
כשקשה ובוודאי לקראת שרות).

מהלך הסדנא:

נכנסנו לחדר והתישבנו בשולחנות שסביב עם הנרות
דולקים...

בהתחלה עשיתי סבב בשאלה איזה תחושות זה מציף
(ענו: מדינה, דגל, מרגש, יום העצמאות...)

נאחזתי בתשובה של יום העצמאות וחידדתי את
התחושה שמרגישים אז של שייכות לדבר גדול ולהיות
חלק מעם וגם הזכות לחיות במדינה יהודית.

אמרתי שלצאת לשנתיים שרות זה להיות שנתיים
ב"יום העצמאות" - כי זה כל הזמן נתינה ואתה כללי/
לאומי נטו.

הקראתי סיפור שיש באנטרנט "הדגל הקרוע".

בהמשך ביקשתי מכל תלמידה לחשוב על שלושה
דברים שמאד אהובים עליה במדינת ישראל. בשלב
שני, ביקשתי מכל אחת לחשוב על שלושה תחומים
במדינה שיש לנו בהם בעיות וצריך תיקון
(לא כמבקרים אלא כאוהבים)

אחרי שכל אחת כתבה בחרתי 4 בנות שתשבנה במרכז,
על השטיח והפוף, ותתחלנה דיון על הדברים שהם כתבו
(מסכימות/ לא מסכימות. כתבו אותו דבר/ דברים
שונים וכו)

כל מי שנשאר במעגל החיצוני צופה בשקט בדיון
שמתפתח במרכז.

כל מי שרוצה להגיב/להתנגד/ לחזק דעה שנאמרה
במרכז אומר את מי הוא רוצה להחליף וכך לאט לאט כל
אחת הגיעה בשלב מסוים למרכז והאחרות צופות
(חוזרים למעגל כאשר מחליפים אותך).

אחרי כרבע שעה-

מבקשת מהן לחשוב איזה דרכים יש לפתור את הבעיות
שהן העלו

ואז עשיתי סבב שבו כל אחת אמרה פתרון אחד.

סיימתי בקריאת הקטע "עוד לא הגיע הזמן לקבל מהמדינה צריך רק לתת..." - גם זה נמצא ברשת. בקיום השיעור לקראת יום העצמאות או בקיומו כשהמצב הבטחוני או המדיני רעוע ויש פחדים האמירה היכן אני יכול לעזור נותנת פורקן ואפשרות לנתב את הרגשות לעשייה. לקראת סיום השיעור ניתן לחלק את הוואריציות על הדגל, לתת לתלמידים להסביר למה התכוון הצייר וכן לאפשר לכל אחד לצייר ואריציה שלו על הדגל שמשקפת את המצב/ את מה שהוא מאחל למדינה/ את מה שהוא רוצה לתת.

